

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **X. X.**, nar. X
státní příslušnost Ukrajina
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00, Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 5. 2021, č. j. CPR-5456-3/ČJ-2021-930310-V238 takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo potvrzeno a částečně změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 27. 12. 2020, č. j. KRPA-325613-11/ČJ-2020-000022-SV, o správním vyhoštění a době zákazu pobytu v délce

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

jednoho roku dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) a byla podle ustanovení § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území České republiky (dále jen „**ČR**“) do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalované jsou v rozporu s právními předpisy, a to konkrétně § 2 odst. 1 odst. 4, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „**správní řád**“), a především v příkrém rozporu s ustanovením § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se nedostatečně zabývala odvolacími námitkami žalobkyně, respektive naprosto nesprávným způsobem právně posoudila námitky žalobkyně proti rozhodnutí prvostupňového orgánu, toto rozhodnutí nedostatečně přezkoumala a tím, že neodstranila již zjevnou nezákonnost a nepřiměřenost prvoinstančního rozhodnutí, zatížila i své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
3. Správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3 správního řádu, který představuje základní vodítko pro postup správních orgánů při nalézání spravedlivého řešení v každém konkrétním případě. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, kterýmžto řízením je bezesporu i řízení o správním vyhoštění, k tomuto navíc přistupuje povinnost správního orgánu, zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch vyhoštěné žalobkyně, ale opomněl zjišťovat i skutečnosti v její prospěch. Žalovaná též nedbala, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobkyně. Takto nedostatečně zjištěný skutkový stav pak vedl ke zmatečnosti celého rozhodnutí, kdy nalézací správní orgán postupoval na základě svých domněnek, a to převážně při hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Vzhledem k vágně zjištěnému stavu věci tak nalézací správní orgán ani nemohl přezkoumatelným způsobem posoudit zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť na základě zjištěného si o tomto nemohl vytvořit ucelený přehled. Posouzení přiměřenosti bylo správním orgánem provedeno nedostatečně, formalisticky a značně alibisticky. Správní orgán sice zjistil skutečnost, že žalobkyně pobývala na území bez platného víza, avšak nehodnotil v její prospěch snahu o vyřešení pobytové situace. Právě v kontextu těchto a dalších výše uvedených skutečností a údajů ze života žalobkyně lze hodnocení relevantních okolností správním orgánem označit za nedostatečné a formální, případně zcela absentující.
4. Žalobkyně žije na území ČR již přes rok, což se nemusí zdát jako velmi dlouhá doba, ale opak je pravdou. Za tu dobu si zde již vytvořila silné sociální zázemí. Má zde spoustu přátel, se kterými je každodenně v kontaktu, přála by si zde žít a dále zde budovat nejen sociální, ale i ekonomické a rodinné zázemí. Žalobkyně se zde plně integrovala, navykla si na místní poměry i zvyklosti. Náhlé vytržení z každodenních zvyklostí, odloučení od přátel a nemožnost se vrátit do ČR po dobu minimálně 1 roku, by bylo jistě nepřiměřeným zásahem do jejího života.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

5. Případné rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně by bylo v rozporu § 2 odst. 4 správního řádu, kdy správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Žalobkyně se do nelegálního pobytu dostala takřka bez svého vlastního vědomí, což potvrdila i žalovaná, přesto trvala na přiměřenosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že žalobkyně o svém nelegálním pobytu vědět měla a mohla. Z důvodu neznalosti českého jazyka i českého práva se žalobkyně mylně domnívala, že je oprávněna pobývat na území ČR, zejména s ohledem na nastalou situaci v souvislosti s celosvětovou pandemií koronaviru, vyhlášeným nouzovým stavem na území ČR i zavedenými vládními opatřeními. V důsledku pandemie zavedla ČR i Ukrajina mnohá vládní opatření restriktivní povahy, které omezovaly právo pohybu nejen mezi státy, ale i v rámci území ČR, kdy bylo všem doporučeno vykonávat pouze zcela nezbytné cesty. Opravdu nelze brát k tíži žalobkyně, že nesplnila povinnost vycestovat s ohledem na její neznalost českého jazyka a velkého množství vládních opatření v souvislosti s pandemií koronaviru, kdy tato opatření se často mohou změnit během jednoho dne i několikrát. Žalobkyně se domnívala, že nastalá situace dostatečně odůvodňuje její faktickou nemožnost vycestovat do země svého původu a byla v dobré víře, že zde pobývá oprávněně. Žalobkyně měla v úmyslu dobrovolně vycestovat zpět na Ukrajinu do konce roku 2020, avšak z důvodu obavy z nákazy i značné omezení letecké dopravy mezi ČR a Ukrajinou neumožnilo žalobkyni tuto cestu vykonat. Tyto skutečnosti však správní orgány nevzaly vůbec v úvahu. Z hlediska závažnosti je zjevné, že žalobkyně se dopustila porušení právních předpisů nevědomě, z důvodů jazykové bariéry i měnících se opatření vlády, v souvislosti s pandemií koronaviru. Dále žalobkyně namítá nedostatečné vypořádání se s odvolacími námitkami brojícími proti nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Správní orgán je navíc povinen při rozhodování o správním vyhoštění posuzovat nejen dopady do rodinného života cizince, ale také dopady do soukromého života dalších osob, tedy v daném případě nejbližších přátel žalobkyně. V tomto směru však úvahy správního orgánu v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela nedostatečné.
6. Pokud rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu, v čem spočívá zájem státu ji v popsané životní a rodinné situaci vyhostit. Žalobkyně žije na území ČR již dlouhou dobu, je zde integrována, má zde především sociální zázemí a do budoucna by zde chtěla budovat nejen sociální, ale i ekonomické a rodinné zázemí. Možnost uložení správního vyhoštění je omezena ustanovením § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Toto omezení možnosti uložení správního vyhoštění vyplývá ze základního lidského práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života (čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) či z práva na respektování soukromého a rodinného života (viz čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). A právě ochranu soukromého a rodinného života staví do popředí i judikturní praxe, a to jak Nejvyššího správního soudu, tak Evropského soudu pro lidská práva (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu sp.zn. 3 Azs 240/2014 ze dne 24. 7. 2015, 7 As 6/2012 ze dne 19. 4. 2012, 8 As 32/2011 ze dne 6. 12. 2011 nebo rozsudky Evropského soudu pro lidská práva Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Holandsku ze dne 1. 1. 2006, Nunez proti Norsku ze dne 28. 6. 2011). Všechny tyto rozsudky stanovují, že

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

zájem na ochraně rodinného a soukromého života jednoznačně převažuje nad zájmem státu na vyhoštění cizince, především v případě, kdy jediným proviněním cizince je pobyt na území státu bez příslušného pobytového oprávnění (a nikoliv žádná jiná závažná trestná činnost či ohrožování bezpečnosti státu). Podle výše zmíněné judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být brány v cizineckých věcech v potaz mimo jiné především rodinné situace, rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen, a vliv na osobní, soukromý a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky.

7. Žalobkyně je tedy přesvědčena o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně k okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně pobývala na území ČR bez pobytového oprávnění od 17. 7 2020 do 27. 12. 2020, tedy jen 5 měsíců. Žalobkyni však bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku, délka nebyla nijak odůvodněna. Správní orgány pouze uvedly, že za porušení, jehož se žalobkyně dopustila, mohlo být uloženo správní vyhoštění až na pět let, nijak však neodůvodnily, co je vedlo ke konkrétnímu rozhodnutí uložení vyhoštění na 1 rok, zda to byla např. rozhodovací praxe správních orgánů v obdobných případech. Při poměření dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně vůči jejímu neoprávněnému pobytu na území bez jejího vědomí, za doby navazující na dobu nouzového stavu, je tedy správní vyhoštění zcela nepřiměřené. Je též nutné zvážit možnost aplikace ust. § 50a zákona o pobytu cizinců a výše uvedené řízení překvalifikovat.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadených rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Uzavřela, že napadená rozhodnutí jsou v souladu se zákonem, ve svém postupu neshledala pochybení, a navrhla, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
10. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 27. 12. 2020, č. j. KRPA-325613-11/ČJ-2020-000022-SV bylo uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 (jeden) rok. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR, se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona téhož zákona se stanovuje doba k vycestování z území ČR do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

11. Prvostupňový orgán v odůvodnění uvedl, že dne 27. 12. 2020 byla kontrolována hlídkou OPKPE Praha, při pobytové kontrole na adrese P., ul. X, (MHD X) cizinka, která byla dle předloženého biometrického cestovního dokladu Ukrajiny ztotožněna jako žalobkyně. V cestovním dokladu Ukrajiny s biometriku je otištěno vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 22. 2. 2020. Posouzením všech zjištěných skutečností správní orgán dospěl k závěru, že nashromážděnými podkladovými materiály a vyjádřením cizince, je jednoznačně prokázán důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
12. Toto ustanovení cizinka naplnila tím, že pobývala na území smluvních států, potažmo ČR, bez oprávnění k pobytu ode dne 17. 7. 2020 do 27. 12. 2020, kdy byla Policií ČR zajištěna. Cizinka vstoupila na území ČR dne 22. 2. 2020 s platným biometrickým cestovním pasem Ukrajiny, na území smluvních států, resp. ČR, cizinka pobývala po uplynutí doby povoleného pobytu. V důsledku epidemie COVID - 19 se doba oprávněného pobytu cizince na území prodloužila a cizinka mohla na území setrvat do dne 16. 7. 2020, a to v souladu se sdělením Ministerstva vnitra ČR, kdy „*cizinci, kterým uplynula doba oprávněného pobytu v době nouzového stavu nebo po uplynutí nouzového stavu do dne 16. 07. 2020, mohou na území setrvat, a to až do dne 16. 07. 2020*“. Poslední den legálního pobytu cizinky na území ČR tedy připadá na den 16. 7. 2020. Tento den cizinka nevycestovala a nadále pobývala na území, přičemž si dle svých slov byla vědoma svého protiprávního jednání. Jiné řízení, které by cizinku opravňovalo pobytu na území ČR, v současné době u správního orgánu neprobíhá.
13. Správní orgán podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců posoudil, že důsledek tohoto rozhodnutí je přiměřený z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Cizinka je svobodná a bezdětná, celá její rodina žije na Ukrajině. Cizinka žije na Ukrajině v rodinném domě s rodiči. Její zdravotní stav je dobrý, s ničím se neléčí a je schopna cestovat. Na území ČR nesdílí společnou domácnost s občanem ČR nebo EU. Cizinka uvedla, že na území ČR bydlí v P. na ul. X, přesnou adresu nezná, stálou adresu pobytu nemá. K pobytu na adrese přihlášena není, taktéž nevlastní v ČR žádný majetek. Cizinka má tak v zemi svého původu nepochybně větší materiální zázemí, než-li na území ČR. Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince je vždy zásahem do jeho soukromého života a života jeho blízkých, ale dopad není vzhledem k protiprávnímu jednání účastníka řízení, nepřiměřený. V řízení cizinka neuvedla žádnou vazbu k ČR, když uvedla, že ji k území ČR neváží žádné kulturní, sociální vazby a ekonomické vazby. Dle vyjádření cizinky do protokolu o výsledku účastníka správního řízení není jakkoliv závislá na jiné osobě stejně jako se cizinka nemusí starat o jinou osobu zde v ČR, ani v EU a nemá vyživovací povinnost na jinou osobu. Cizinka uvedla, že v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění jej bude respektovat a vycestuje dobrovolně.
14. Pokud tedy správní orgán poměřuje na jedné straně vazby cizinky k ČR a na straně druhé veřejný zájem na jejím vyhoštění odpovídající závažnosti protiprávního jednání spočívající ve skutečnosti, že cizinka ode dne 17. 7. 2020 do 27. 12. 2020, kdy byla zajištěna Policií ČR, pobývala na území bez platného oprávnění k pobytu, není

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

nepřiměřeným zásahem do práva cizinky na soukromý a rodinný život ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán musí konstatovat, že zásah do tohoto práva, které je zapříčiněno rozhodnutím o správním vyhoštění, je na základě zákona a v jeho mezích, ve veřejném zájmu a při respektování principu proporcionality. Jedná se tudíž o zásah ústavním pořádkem aprobovaný. Správní orgán vycházel při posuzování této otázky z výše uvedených vyjádření cizinky a dospěl jednoznačně k závěru, že nic nebrání v jejím vycestování. V případě výše jmenované správní orgán rozhodně neshledal takový stupeň integrace do společnosti ČR, který by měl být překážkou pro její vycestování. Je zejména na samotné cizince, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídla důkazy.

15. V rámci posuzování přiměřenost dopadů rozhodnutí správní orgán nepřehlédl dikci ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Co se týče rozsahu, v jakém bude rozhodnutím zasažen rodinný a soukromý život cizinky, vycházel správní orgán z obsahu spisového materiálu. Z toho vyplývá, že účastník na území ČR nežije ve společné domácnosti s rodinným příslušníkem občana ČR či EU. Cizinka uvedla, že na území ČR nemá žádné příbuzné. Cizinka je svobodná a nemá děti, celá její rodina žije na Ukrajině. Cizinka bydlí spolu s rodiči v jejich vlastním domě, na území ČR nemá žádný majetek. Cizinka má tak v zemi svého původu nepochybně větší materiální zázemí, než-li na území ČR. Zároveň se správní orgán zabýval délkou pobytu cizinky na území, kdy tato uvedla, že naposledy přicestovala do ČR dne 22. 2. 2020 jako turistka, později však začala brigádně pracovat jako uklízečka bytů. Cizinka zde pobývala na základě platného biometrického pasu Ukrajiny. V důsledku epidemie COVID - 19 se doba oprávněného pobytu cizinky na území prodloužila a cizinka mohla na území setrvat do dne 16. 7. 2020, a to v souladu se sdělením Ministerstva vnitra ČR. Z těchto skutečností je zřejmé, že ode dne 17. 7. 2020 do 27. 12. 2020 pobývá cizinka na území ČR neoprávněně. Dále musí správní orgán připomenout, že zde cizinka pracuje bez potřebného oprávnění, když v protokolu o výsledku uvedla, že zde pracuje na uklízečka bytů a vydělává si 100 Kč na hodinu. Pokud se týká rozsahu sociálních a kulturních vazeb na ČR, uvedla, že žádné sociální a kulturní vazby k ČR nemá. Taktéž bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že cizinka neoprávněně pobývající na území jako fyzická osoba nemá možnost na území ČR vykonávat pracovní činnost či provozovat dani podléhající činnost, tudíž o ekonomickém aspektu, který ji váže k území ČR, také nemůže být hovořeno. Cizinka nemá zdravotní potíže a také nedosahuje věku, který by jí bránil se zpětně začlenit do společnosti v domovské zemi.
16. Ohledně otázky zavinění účastníka řízení je potřeba poznamenat, že správní vyhoštění představuje specifické administrativní opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví, jehož legální definice je stanovena v ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle tohoto ustanovení se jedná o ukončení pobytu cizince na území ČR, které je spojeno se stanovením doby k vycestování, a doby, po kterou nelze umožnit cizinci další vstup. Správní vyhoštění je tedy svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 54,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

publikovaný pod č. 864/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, publikovaný pod č. 1164/2007 Sb. NSS). Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat, a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území ČR, a zakázat mu pobyt na území ČR i po určité v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu. To potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, publikovaném pod č. 2129/2010 Sb. NSS, poukázal na to, že: „*policie cizinci vydá rozhodnutí o správním vyhoštění až na 10, 5 či 3 roky vždy, nastane-li některá ze skutkových situací předvídaných v ustanovení § 119 odst. 1.*“

17. Správní orgán poukazuje na skutečnost, kterou cizinka uvedla, a to, že věděla o tom, že je

zde nelegálně, ale i přes tuto skutečnost nevycestovala a nadále zde setrvala. Jako důvod uvedla, že se chtěla vrátit na Ukrajinu na konci roku 2020. V současné době peníze na vycestování má. Cizinka na začátku uvedla, že přijela do ČR jako turistka a poté zde začala pracovat jako uklízečka bytů a pracovala zde různě po P. a vydělávala si 100 Kč na hodinu. Z celého jednání je jasné patrné, co si cizinka myslí o zákonech ČR. Je jednoznačné, že cizinka vycestovat z území ČR nechtěla, správní orgán má tak za to, že pokud by nebyla kontrolována hlídkou Policie ČR, na území by i nadále setrvala. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v dolní hranici zákonného opatření na jeden rok, a to vzhledem k délce a závažnosti jejího neoprávněného pobytu (17. 7. 2020 do 27. 12. 2020, kdy byla zajištěna Policií ČR). Což není doba tak dlouhá, aby správní orgán přistoupil k uložení maximální zákonné výše pro správní vyhoštění, která činí až pět let. Dále cizinka poskytla správnímu orgánu potřebnou součinnost a v průběhu správního řízení se správním orgánem po celou dobu spolupracovala. Správní orgán však nemůže odhlédnout od skutečnosti, že cizinka na území neoprávněně pobývala, a činila tak s plným vědomím.

18. Doba k vycestování do 20-ti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí byla stanovena

s ohledem na skutečnost, že cizinka vlastní cestovní pas a má finanční prostředky pro pobyt

a vycestování do domovského státu. Tato doba je dostatečná k tomu, aby si cizinka mohla vyřídit všechny náležitosti potřebné k vycestování do domovského státu.

19. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, o kterém žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím tak, že se část výroku napadeného rozhodnutí mění takto: Výrok ve znění „...Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území České republiky, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví doba k vycestování z území České republiky do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí...“ se mění a nově zní „...Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

vycestování. Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ Ve zbylé části napadené rozhodnutí potvrdila.

20. V odvolání namítla, že prvostupňový orgán nedostatečně posoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastnice řízení, nebyl zjištěn skutkový stav věci, a to bez důvodných pochybností. Správní orgán I. stupně zcela ignoroval zásadní skutkové okolnosti daného případu, kdy účastnice řízení odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1As 24/2011 ze dne 7. 4. 2011. Účastnice řízení zásadně nesouhlasí se závěry správního orgánu o jejím výkonu nelegální práce, kdy pro takový závěr neexistuje ve správním spisu jediný relevantní důkaz. Účastnice řízení tedy namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť v něm zcela absentuje zdůvodnění toho, na základě jakých informací dovodil správní orgán I. stupně výkon nelegální práce účastnice řízení. Účastnice řízení se dále neztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, kterým vzal za prokázané, že účastnice řízení o tom, že je na území nelegálně věděla, a přesto nevycestovala. Účastnice řízení naopak žila v domněnku, že zde pobývá oprávněně, když se domnívala s ohledem na celosvětovou pandemii, vyhlášeným nouzovým stavem a přijatými vládními opatřeními, že taková cesta je neproveditelná s ohledem na rušení některých leteckých spojů a s ohledem na omezení přeshraničních cest. V této souvislosti odkazuje na účastnice řízení na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 2A 31/2020 - 36 ze dne 24. 8. 2020, ze kterého vyplývá, že je nutné současnou pandemickou situaci brát v řízení o povinnosti opustit území v potaz. Vycestování za těchto podmínek představuje zásadní ohrožení jejího zdraví a života a velmi pravděpodobně i zdraví veřejného. Účastnice řízení je toho názoru, že závěry učiněné správním orgánem I. stupně stran přiměřenosti jsou nesprávné a nezákonné, neboť je třeba zohlednit závažnost jednání s ohledem na subjektivní stránku jednání. Účastnice řízení také nepovažuje za správný způsob, jak se správní orgán I. stupně vypořádal s posouzením přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života účastnice řízení. Účastnice měla v úmyslu dobrovolně vycestovat zpět na Ukrajinu do konce roku 2020, avšak obava z nákazy i značné omezení letecké dopravy jí neumožnily tuto cestu vykonat. Jedná se o překážku nepředvídatelnou a na vůli účastnici řízení nezávislou. Uložení správního vyhoštění je nepřiměřené a veřejnému zájmu by bylo učiněno zadost, již uložení povinnosti opustit území ve smyslu ustanovení § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Účastnice řízení se dále ohrazuje proti uložení zákazu pobytu v délce jeden rok, a to vzhledem ke všem okolnostem případu, ze kterých se do nelegálního pobytu dostala, jejím rodinným, sociálním a ekonomickým poměrům, je tato doba příliš dlouhá. Zároveň účastnice řízení namítá, že 20-ti denní lhůta k vycestování je nepřiměřeně krátká, a to i s ohledem na momentální obtíže spojené s vycestováním, kdy mezinárodní doprava je značně omezena z důvodu pandemie a mezinárodní cestování je stále spojeno se zdravotními riziky.
21. Žalovaná jako odvolací orgán přezkoumala napadené rozhodnutí a průběh správního řízení vedeného správním orgánem I. stupně. Odvolací orgán nepřisvědčil námitce účastnice řízení, dle které správní orgán I. stupně nevzal v úvahu polehčující okolnosti daného případu. Podklady pro vydání rozhodnutí si správní orgán I. stupně opatřil zcela v souladu s ustanovením § 50 odst. 2 správního řádu, přičemž v tomto smyslu nebylo shledáno pochybení. Byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, rozhodnutí nepostrádá náležitosti uvedené v ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Správní orgán I. stupně zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastnice řízení, neboť řádně zjistil jak protiprávní jednání účastnice řízení, tak i ostatní zásadní okolnosti, jako spolupráci se správním orgánem, poskytnutí součinnosti. Rovněž byla účastnici řízení v řízení poskytnuta ve smyslu ustanovení § 4 a § 6 odst. 2 téhož zákona potřebná součinnost, když jí byla dána možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Správní orgán I. stupně shromáždil dostatečné podkladové materiály a svá zjištění a závěry popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správní vyhoštění bylo dle názoru odvolacího orgánu vydáno v souladu s právními předpisy. Odvolací orgán má za to, že v daném případě veřejný zájem na dodržování právních předpisů převážilo nad ochranou soukromého a rodinného života účastnice řízení, neboť nebyly zjištěny takové zásadní vazby vybudované na území ČR, které by byly zasaženy v případě vycestování účastnice řízení. V jednání účastnice řízení, kterým se dopustila pobytu bez platného oprávnění, spatřuje správní orgán I. stupně i odvolací orgán porušení zákona o pobytu cizinců. Žalovaná nepřisvědčila námitce týkající se závěru správního orgánu o výkonu nelegální práce, neboť účastnici řízení je vytýkáno protiprávní jednání naplňující skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.

22. Podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí byly splněny jak v době zjištění protiprávního jednání, tak i v době jeho vydání tj. rozhodování správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně sice dospěl k závěru, že účastnice řízení o nelegálnosti svého pobytu věděla, a to na základě v protokolu o výsledku, nicméně odvolací orgán uvádí, že tento závěr nelze vzít najisto. Pro úplnost odvolací orgán uvádí, že účastnice řízení vstoupila na území dne 22. 2. 2020 ze Slovenska, za účelem turistiky. Její pobyt byl tedy oprávněn s odkazem na Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci nemusí mít při překračování vnějších hranic vízum, do dne 21. 5. 2020.
23. Dne 12. 3. 2020 byl Vládou České republiky v souvislosti s epidemií nového koronaviru způsobujícího onemocnění COVID-19 na území České republiky vyhlášen nouzový stav, který trval do 17. 5. 2020. Současně byla přijata řada opatření, která mj. výrazně ovlivnila také vstup a pobyt cizích státních příslušníků na území ČR, stejně jako zbylou agendu s jejich pobytem spojenou. Za účelem zmírnění dopadů těchto opatření na cizince pobývající na území ČR bylo po skončení nouzového stavu (tj. ode dne 18. 5. 2020) ustanoveno šedesátidenní období, během kterého orgány veřejné moci řešící pobytové záležitosti cizinců v těchto záležitostech postupovaly v jakémsi „přechodném režimu“. Dnem 16. 7. 2020 toto šedesátidenní období skončilo. Pokud cizinci v době, kdy byl na území ČR vyhlášen nouzový stav, anebo v době následného šedesátidenního období, skončila platnost jeho dosavadního oprávnění k pobytu, mohl takový cizinec ještě do 16. 7. 2020 na území ČR. Jednalo se sice o pobyt neoprávněný, avšak vzhledem k mimořádným okolnostem tolerovaný, a cizinci za něj proto nehrozil žádný postih. Pokud nejpozději dne 16. 7. 2020 takový cizinec území neopustil, od následujícího dne, tedy ode dne 17. 7. 2020 pobýval na území v rozporu se zákonem, a vystavoval se tak nebezpečí postihu ze strany příslušných orgánů veřejné moci.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

24. Odvolací orgán má za to, že účastnice vědět měla a také mohla, že jako občanka Ukrajiny je s biometrickým cestovním dokladem oprávněna pobývat v zemích schengenského prostoru 90 dní v rámci 180 denního období. Pokud účastnice řízení měla jakékoliv pochybnosti o oprávněnosti svého pobytu, mohla se dotázat příslušného správního orgánu. Rovněž na webovém portálu Ministerstva vnitra ČR byly a jsou průběžně zveřejňovány informace, jak týkající se oprávněnosti pobytu cizinců na území, tak i aktuální informace týkající současné pandemie v souvislosti s onemocněním COVID 19. Ačkoliv správní orgán I. stupně neměl pochybnosti o tom, že si byla účastnice řízení svého neoprávněného pobytu vědoma, odvolací orgán tentýž názor nesdílí, neboť v řízení nebylo prokázáno najisto, že účastnice řízení o neoprávněnosti pobytu věděla, přesto o tom vědět mohla. Odvolací orgán neshledal nic nezákonného na tom, že správní orgán I. stupně konstatoval, že účastnice řízení o neoprávněnosti svého pobytu věděla, z hlediska naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění, neboť se o zákonný předpoklad pro vyhoštění cizince nejedná (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 102/2011-80 ze dne 23. 2. 2020).
25. Účastnice řízení se dále domnívala s ohledem na celosvětovou pandemii, vyhlášeným nouzovým stavem a přijatými vládními opatřeními, že taková cesta do domovského státu je neproveditelná s ohledem na rušení některých leteckých spojů a s ohledem na omezení přeshraničních cest. V této souvislosti odkazuje účastnice řízení na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 2 A 31/2020-36 ze dne 24. 8. 2020, ze kterého vyplývá, že je nutné současnou pandemickou situaci brát v řízení o povinnosti opustit území v potaz, kdy účastnice řízení dodává, že vycestování za těchto podmínek představuje zásadní ohrožení jejího zdraví a života, a velmi pravděpodobně i zdraví veřejného. Odvolací orgán nepřisvědčil uváděným námitkám, kdy uvádí, že letecká doprava je jistě v současné době určitým způsobem omezena, nicméně rozhodně letecké spojení není mezi Ukrajinou a ČR zcela zastaveno. Odvolací orgán nespatřuje zásadní ohrožení zdraví či života samotným vycestováním z území ČR, kdy připomíná, že určitá míra nákazy existuje i při pobytu na území ČR. Samotné riziko nákazy v případě vycestování je zcela jistě zároveň možné snížit užíváním ochranných pomůcek a dodržováním dalších hygienických opatření. Právě s ohledem na vyhlášený nouzový stav a situaci s ohledem na probíhající pandemii, bylo cizincům umožněno, a to bez jakýchkoliv postihů z území ČR vycestovat, a to do data 16. 7. 2020, čehož účastnice řízení nevyužila a zcela dobrovolně setrvala na území ČR. Jak v rámci řízení uváděla, hodlala vycestovat do konce roku 2020. Odvolací orgán je dále toho názoru, že pokud se účastnice řízení domnívala, že její návrat do domovského státu je neproveditelný, dalo by se očekávat, že minimálně podnikne kroky k legalizaci svého pobytu. Nyní, tedy až poté, co byla dne 27. 12. 2020 kontrolována správním orgánem I. stupně, účastnice řízení zdůrazňuje nemožnost vycestování z důvodů obav o své zdraví a život, což však správním orgánem I. stupně ani odvolacím orgánem nebylo zjištěno. Domnívat se, že v případě vycestování bude účastnice řízení vystavena většímu nebezpečí z důvodu ohrožení na zdraví či životě, než v případě, že bude i nadále pobývat na území ČR, a tím porušovat právní normy ČR, je zavádějící. Pohyb osob mezi jednotlivými státy je sice poznamenán probíhající pandemií, kdy osoby překračující hranice jsou povinny dodržovat přijatá opatření jednotlivých států, avšak hranice států (Ukrajiny ani ČR) nejsou zcela uzavřeny a vycestování je možné.

26. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že správní orgán I. stupně se řádným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s posouzením přiměřenosti vydání napadeného rozhodnutí, kdy dospěl k závěru, že v daném případě převážil veřejný zájem na uložení správního vyhoštění účastnici řízení, nad ochranou soukromého a rodinného života účastnice řízení vybudovaného na území ČR. Odvolací orgán konstatoval, že budoucí vstup či pobyt na území schengenského prostoru bude po určitou dobu omezen, avšak tento aspekt je jedním z důsledků jeho protiprávního jednání, které je účastnice řízení povinna strpět. Účastnice řízení je dospělou, zdravou osobou, která prožila zásadní část svého života mimo území ČR. Na území vstoupila dne 22. 2. 2020 za účelem turistiky a území ČR neopustila, kdy byla až dne 27. 12. 2020 kontrolována správním orgánem I. stupně. Byť účastnice řízení opakovaně zdůrazňuje subjektivní stránku daného jednání, odvolací orgán je toho názoru, že účastnice řízení vědět měla a mohla, že její pobyt po uplynutí nepřetržitých 90 dní na území ČR nadále nebude pobytem oprávněným. Účastnice řízení dále mohla pobývat na území v rámci tzv. přechodného období, kdy rovněž území ČR neopustila a pobývala až do dne pobytové kontroly. Odvolací orgán tedy zdůraznil, že v daném případě měla účastnice řízení dostatečný prostor k opuštění území ČR. Byť došlo k různým omezením jak v souvislosti s cestováním osob mezi jednotlivými státy, tak i k zavedení různých opatření jednotlivých států, nelze tyto námitky považovat za natolik podstatné, aby v případě účastnice řízení byla současná situace vyvolaná onemocněním COVID 19 překážkou ve vycestování do domovského státu a její pobyt by měl být na území ČR tolerován. Vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění dojde vždy k zásahu do soukromého či rodinného života cizince, v daném případě se však nejedná o zásah nepřiměřený. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2012, č. j. 8 As 118/2012 - 45). Nejvyšší správní soud se v řadě rozhodnutí vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území ČR vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku.
27. Odvolací orgán dále neshledal porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců v tom směru, že správní orgán provedl požadovanou úvahu v omezené míře, neboť v případě účastnice řízení nebyly zjištěny jakékoliv vazby, a to soukromé, rodinné, ekonomické či sociální, vybudované na území ČR. Naproti tomu byly prokázány její trvalé vazby k domovskému státu, kde žije její celá rodina, a kde účastnice řízení má své zázemí. Odvolací orgán dále odkázal na názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34, kdy ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince, nicméně správní orgán nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Účastnice řízení také toto své obecné tvrzení nijak blíže nekonkretizovala, neoznačila žádné důkazy k prokázání svých tvrzení, a ani je nedoložila. Správní orgán I. stupně ve svém posouzení nepochybil a své veškeré úvahy přezkoumatelným způsobem uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
28. Konečně obecně nelze přistoupit k uložení mírnějšího opatření, než formou rozhodnutí o správním vyhoštění, nebyl-li shledán důvod ve smyslu ustanovení § 119a

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

odst. 2 zákona o pobytu cizinců, což se v předmětném řízení nestalo. Správní orgán I. stupně řádně posoudil veškeré okolnosti předmětného řízení a dospěl k závěru, že v případě účastnice řízení nebude přijetím opatřením formou správního vyhoštění nepřiměřeným způsobem zasazeno do soukromého či rodinného života účastnice řízení, kdy se s tímto závěrem odvolací orgán ztotožnil. Odvolací orgán odkazuje na v minulosti vyjádřený názor Nejvyššího správního soudu, který v této souvislosti konstantně judikuje, že „konstrukce § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 14. 8. 2019) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgánu z mantinelů správního uvážení“ (srov. rozsudek ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, dále např. rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21).

29. Účastnice řízení se dále ohrazuje proti uložení zákazu pobytu v délce jeden rok, a to vzhledem ke všem okolnostem případu, ze kterých se do nelegálního pobytu dostala, jejím rodinným, sociálním a ekonomickým poměrům, je tato doba příliš dlouhá. Správní orgán I. stupně dobu jednoho roku stanovil s ohledem na závažnost protiprávního jednání (neoprávněný pobyt ode dne 17. 7. 2020 do dne 27. 12. 2020), ale i spolupráci se správním orgánem. Odvolací orgán nezpochybnil zjištěné protiprávní jednání v řádu několika měsíců, čili se nejedná o pouhé opominutí v řádu několika dnů. Odvolací orgán vzal v potaz vyjádření účastnice řízení do protokolu o výsledku učiněné dne 27. 12. 2020, z něhož nelze najisto dovodit, že účastnice řízení o neoprávněnosti svého pobytu věděla. To však neznamená, že by účastnice řízení o tom vědět neměla a nemohla. Účastnice řízení coby občanka Ukrajiny vlastníci biometrický cestovní doklad smí pobývat na území států schengenského prostoru, tedy i území ČR, 90 dní během 180 denního období. Lze jen stěží předpokládat, že by účastnice řízení o této skutečnosti nevěděla, vstoupila na území ČR dne 22. 2. 2020 s tím, že vycestuje koncem roku 2020.
30. K odvolací námitce ohledně nepřiměřeně krátké lhůty pro vycestování žalovaný uvedl, že sama účastnice řízení se dne 27. 12. 2020 vyjádřila do protokolu o výsledku, že hodlala území ČR opustit do konce roku 2020, námitka se tak jeví jako účelová. Účastnice řízení se do protokolu o výsledku vyjádřila v tom smyslu, že na území ČR nenavázala žádné zásadní vazby, nemá zde žádné příbuzné či osoby blízké, nemá zde žádný majetek, nevlastní pracovní povolení, nemá sjednáno zdravotní pojištění ani nemá hlášenou adresu svého pobytu. Finanční prostředky k vycestování účastnice řízení vlastní, neboť uvedla, že si v nejbližší době zakoupí jízdenku na autobus a z území ČR vycestuje. Odvolací orgán neshledal dobu 20ti dnů jako nepřiměřeně krátkou, neboť je toho názoru, že v takto stanovené době je účastnice řízení schopna vyřídit si veškeré potřebné náležitosti a území ČR opustit. Konečně sama účastnice řízení neuvedla žádné konkrétní záležitosti, které by nebyla schopna v průběhu dvaceti dnů vyřídit a z území vycestovat, když sama dle svých slov hodlala vycestovat do konce roku 2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

31. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
32. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
33. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
34. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud předně uvádí, že nelze a priori označit za nedostatečné, pokud skutkový stav věci, ze kterého v nynějším případě správní orgány vycházely, vyplývá primárně z jediného důkazu (výslechu žalobkyně), jestliže takový důkaz plně obstojí. Z protokolu o výslechu účastníka řízení ze dne 27. 12. 2020, č. j. KRPA-325613-9/ČJ-2020-000022-SV, vyplývá, že žalobkyně vypovídala za přítomnosti tlumočníka, že byla poučena o svých právech, vč. práva odmítnout výpověď, a že na přítomnosti právního zástupce netrvala. Její výpověď je navíc ohledně její rodinného a soukromého života zcela srozumitelná, jednoznačná a nevyvolává žádné rozpory, jež by snad měly správní orgány následně rozptýlit (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 205/2019 – 34 ze dne 9. 4. 2020). Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 11. 2018, č. j. 9 Azs 344/2018 – 37 uvedl: *„Za situace, kdy stěžovatel nenavrhl žádné další důkazy, nelze správním orgánům vytýkat, že vycházely právě z toho, co při výslechu on sám tvrdil. Jednalo se o spontánní výpověď stěžovatele v pozici žadatele o vydání povolení k trvalému pobytu.“*
35. Žalobkyně se ve svém výslechu vyjádřila v tom směru, že v ČR nemá žádné příbuzné, rodiče i příbuzné má na Ukrajině, nemá zde vyživovací povinnost, nemá v ČR žádné rodinné, ekonomické, kulturní, sociální vazby, pohledávky, závazky ani dluhy, nemá zde osoby, kvůli kterým by skončení jejího pobytu v ČR bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené, nemá zde pracovní povolení ani pojištění. Ze spisu je zřejmé, že neovládá český jazyk.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

36. Žalobkyně ani v podaném odvolání (za situace, kdy již byla právně zastoupena), nenamítala, že si v ČR vytvořila sociální, ekonomické či rodinné zázemí. Toto tvrzení se prvně objevilo až v žalobě, a to ještě ve velmi obecné podobě. V žalobě je tedy sice tvrzeno, že si žalobkyně vytvořila silné sociální, ekonomické a rodinné zázemí, ale není vysvětleno a podloženo konkrétními tvrzeními, v čem by toto silné zázemí mělo spočívat, a jak konkrétně je zde žalobkyně integrována (kromě toho, že zde má přátele a že si zde zvykla, žije zde dlouho, chtěla by zde zůstat). Též není vysvětleno, z jakého důvodu žalobkyně nemohla tyto skutečnosti uvést již při svém výslechu či v podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
37. Pokud žalobkyně namítala, že správní orgány pochybily, když nezjistily správně skutkový stav a skutečnosti svědčící v její prospěch, soudu není zřejmé, jaké okolnosti a jakým způsobem měly dále správní orgány zjišťovat, případně které konkrétní okolnosti svědčící v její prospěch nezjistily, když žalobkyně v tomto ohledu zůstala pasivní. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38, dle kterého „je třeba zdůraznit, že ačkoliv bylo řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele zahájeno z moci úřední, nelze po příslušných správních orgánech požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy pátraly po osobách, k nimž by stěžovatel mohl mít vytvořeny blízké vazby a které by případně mohly prokázat skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, tj. nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Je totiž nepochybné na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu“ (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 – 60). V návaznosti na tyto závěry (aplikovatelné i v projednávané věci) lze dodat, že žalobkyně žádné relevantní okolnosti v tomto směru nesdělila, správní orgány posoudily věc správně, pokud dospěly k závěru o přiměřenosti dopadů rozhodnutí, neboť k jinému závěru ani na základě žalobkyní sdělených skutečností v kombinaci s jejím relativně krátkým pobytem na území ČR dospět nemohly.
38. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Správní orgán I. stupně se přiměřeností vydaného rozhodnutí podrobně zabýval na str. 3 až 6 svého rozhodnutí a žalovaný pak na str. 7, 8 žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgány z dostupných podkladů (cizinecký informační systém a výslech žalobkyně) bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně, která ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítala. Žalobkyni bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Této možnosti nicméně nevyužila. Správní orgány proto nepochybily, když žalobkyni nevyzvaly k upřesnění jejího vyjádření. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatrovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobkyně, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 – 21). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 – 34).

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Správním orgánům tak v daném případě nic nebránilo relevantně poměřovat veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život žalobkyně. Když skutkový stav byl zjištěn dostatečným způsobem.

39. Pokud žalobkyně namítala, že správní orgány nesprávně nehodnotily v její prospěch snahu o vyřešení své pobytové situace, soudu není zjevné, jakou konkrétní snahu má žalobkyně na mysli, když ze správního spisu je naopak zřejmé, že žalobkyně žádné takové kroky nepodnikla, nijak se o podmínky, za jakých může v ČR zůstat, nezajímala, žalobkyně byla zajištěna při pobytové kontrole policíí.
40. Dále bylo namítáno, že se žalobkyně dostala do nelegálního pobytu nevědomě, z důvodu neznalosti českého jazyka i českého práva se žalobkyně mylně domnívala, že je oprávněna pobývat na území ČR zejména s ohledem na nastalou situaci v souvislosti s celosvětovou pandemií koronaviru, vyhlášeným nouzovým stavem na území ČR i zavedenými vládními opatřeními. Této námitce nelze přisvědčit, prvostupňový orgán sice vyšel z protokolu o výsledku, kde žalobkyně uvedla, že ví o skutečnosti, že je zde od 17. 7. 2020 nelegálně, nicméně žalovaný závěr o vědomém nelegálním pobytu korigoval v tom směru, že nelze postavit najisto, že žalobkyně věděla o neoprávněnosti pobytu (str. 9 napadeného rozhodnutí), když při výsledku také uvedla, že nevěděla, že musí do 16. 7. 2020 vycestovat. Žalovaný pak při hodnocení vyšel ze závěru, že žalobkyně minimálně vědět měla a mohla. Žalovaný i při zohlednění této skutečnosti považoval délku správního vyhoštění za přiměřenou. Soud konstatuje, že chápe obtížnější situaci cizinců při orientaci v přijímaných opatřeních v souvislosti s koronavirem, nicméně žalobkyně se nijak o situaci nezajímala, nijak se nesnažila zjistit informace například dotazem na Velvyslanectví Ukrajiny v Praze, či Ministerstvo vnitra ČR, případně policii. Žalobkyně je dospělou svéprávnou osobou, která je jako cizí státní příslušník pobývajícím v ČR povinna informovat se o podmínkách, při jejichž splnění lze v ČR oprávněně pobývat, na čemž nic nemění ani situace související s probíhající pandemií koronaviru. Žalobkyně však žádné konkrétní pokusy o zjištění těchto informací neučinila, a dané informace tak nezjistila, i když k tomu měla dostatečný časový prostor. Právě s ohledem na specifické okolnosti ohledně pandemie, bylo umožněno cizincům ještě do 16. 7. 2020 na území ČR setrvat bez jakýchkoli následků. Soud neshledal žádné konkrétní okolnosti, proč právě u žalobkyně by takto stanovená doba neměla být dostatečná k vycestování či vyřešení pobytové situace jiným způsobem. Žalobní námitka tak není důvodná.
41. K námitce ohledně obav o zdraví žalobkyně a ohledně domnělé nemožnosti vycestovat, soud uvádí, že žalobkyně nic z toho při výsledku nezmínila, uvedla toliko, že nevěděla, že musí vycestovat do 16. 7. 2020. Letecké spojení bylo pouze omezeno, což neznamená nemožnost vycestování, z protokolu, z odvolání, ani z žaloby pak se nepodává, že by žalobkyně možnost vycestovat aktivně zkoušela a byla neúspěšná.
42. Žalobkyně dále namítala, že zde pobývala neoprávněně jen 5 měsíců, správní vyhoštění v délce 1 roku je neodůvodněné a nepřiměřené. Ani s touto námitkou se soud neztotožňuje. Správní orgán I. stupně na str. 6 rozhodnutí délku doby vyhoštění odůvodnil (délka a závažnost neoprávněného pobytu, poskytnutí součinnosti a spolupráce, vědomí protiprávnosti, brigádní práce jako uklízečka, ač přijela jako turistka, pokud by nebyla zkontrolována, setrvávala by zde i nadále). Žalovaný pak obdobně odůvodnil na str. 9 napadeného rozhodnutí, doplnil, že se nejedná o pochybení v řádu dnů, ale měsíců, žalobkyně přitom o nelegálnosti pobytu vědět

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

mohla a měla. Žalovaný toliko nepřesně uvedl, že prvostupňový orgán nekladl žalobkyni k tíži, že si zde brigádně vydělávala úklidem bytů, podle názoru soudu však tuto skutečnost při zvažování aspektů přiměřenosti i délky doby vyhoštění zohlednit lze. Žalobkyně přicestovala jako držitelka platného cestovního dokladu třetí země, toto ji opravňovalo ke krátkodobému pobytu, bez možnosti výdělečné činnosti, žalobkyně sama neuvedla, že by k výdělečné činnosti v ČR nějaká druh povolení měla, skutečnost, že si brigádně vydělávala úklidem bytů za zhruba 100 Kč na hodinu sama při vyslechu uvedla.

43. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že rozhodnutí o správním vyhoštění v délce jednoho roku není v případě žalobkyně jakkoli nepřiměřeným opatřením. K tomu je nezbytné uvést, že zákon o pobytu cizinců jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců, a za jakých podmínek lze cizinci uložit povinnost opustit území nebo území členských států Evropské unie dle § 50a téhož zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží. Pokud by však takové rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, je v takovém případě na místě uložit cizinci povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
44. Soud tak uzavírá, že žalovaná se zabývala všemi námitkami žalobkyně, přezkoumatelně se s nimi vypořádala, vyšla ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a tento správně posoudila podle citovaných zákonných ustanovení. Nepochybila ani při hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, soud zde neshledal alibismus či formálnost, jak bylo namítáno, žalovaná zohlednila hlediska stanovená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve vztahu ke konkrétním zjištěným skutkovým okolnostem případu.
45. Bylo-li namítáno, že se správní orgány nevypořádaly s dopady do života nejbližších přátel žalobkyně, žalobkyně při svém vyslechu, ani v odvolání či v doplnění odvolání žádné takové negativní dopady netvrdila.
46. Správní orgány nepostupovaly v rozporu se zmiňovanou judikaturou, jak žalobkyně namítá, neboť respektovaly hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz - povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.), imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince. V odkazovaných rozhodnutích se řešily skutkově naprosto odlišné případy, kdy bylo nutné zvažovat mj. zájmy nezletilých dětí, zpravidla dlouhodobé pobyty účastníků, uzavřená manželství,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

marné snahy o legalizaci pobytu. Na citované judikatuře jsou klíčová zejména hlediska, která by měla být respektována a zohledněna. Soud neshledal v projednávaném případě žádnou okolnost výnamnou pro rozhodnutí, která by byla správními orgány opomenuta.

47. S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobní body důvodnými, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

48. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady v řízení nad rámec nákladů vynaložených na běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. července 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.